

Üzenetek

Pósvai Teri néni hajnali négykor kelt, könnyített magán, kezet mosott, elkészítette a gyógyteaáját, majd amíg lassan, kortyolgatva elfogyasztotta, átlapozta kedvenc bulvármagazinját. Nagyokat csetteget a legújabb botránnyos válásokon, és elégedetten nyugtázta, ha újabb ittas vezetésen kapott celebek nyerték el méltó büntetésüket.

Újra könnyített magán – a gyógytea erősebbre sikerült a kelleténél –, kezet mosott, aztán nekilátott napi teendőinek elvégzéséhez. A konyhaszekrény bal felső fiókjából írólapot, tollat vett elő, és formás, kerek betűkkel dörgedelmes levél megfogalmazásába kezdett. Az iromány Baloghékról, illetve Baloghék kutyájáról szólt, aki este tizenegykor megint fél órán át vonyított az erkélyen, így Pósvai néni nem hallhatta jól, hogy a krimiben mi volt a nyomozó legfőbb bizonyítéka az állítólagos tettes ellen. És ne mondja neki senki, hogy legkésőbb egy hónapon belül ügyis újra műsorra tűzik a filmet, mert az már nem lesz ugyanolyan izgalmas, és azt a két órát, amit emiatt álmatlanul forgolódva töltött éjjel, sem fogja senki anyagilag kompenzálni. El kell altatni azt a dögöt, nem vitás. Ekkora kutya lakásban tartását különben is büntetni kéne. Miután a levél elkészült, az asszony elmosogatta a csészét, a teafőzőt, a kanalat, lemosta a pultot, áttörlölte a mosogatót először nedves, majd száraz törölkendővel, csak ezután indult el kézbesíteni a levelet.

Még csak reggel fél hat volt, ráadásul vasárnap, úgyhogy a lépcsőházban tökéletes volt a csend. Pósvai néni észrevétlenül osont fel két emeletet és surrant végig a folyosón, hogy a sarki lakásban élő Baloghék levélnyílásán becsúszta felháborodásának tanúságtevőjét. Néma mamuszléptekkel hagyta maga mögött a tett helyszínét, és éppolyan észrevétlenül, ahogy megjelent, visszatért a saját otthonába.

Alaposan megmosta a kezét, aztán a sarokgarnitúra felnyitható padjából méretes rajzlapot, vonalzót és filctoll készletet szedett ki, és délelőtt tíz óráig kidolgozta a lépcsőház takarítási rendjét a következő hónapra. Figyelembe kellett vennie az évszaknak megfelelő szennyeződési jellemzőket, a beosztást összevetette a harminc napos előrejelzéssel, hogy a várható időjárás alapján minden lakónak közel azonos mennyiségű sarat kelljen eltakarítania. Baloghéknak kicsit többet, jelzésértékűen. Miután végzett, rendet rakott, letörölte az asztalt először nedves, aztán száraz törölkendővel, kezet mosott, magára öltötte a vasárnapi sötétzöld kosztümjét a mustársárga selymekendővel, a mókusbarna átmeneti kabátját, a hozzá illő cipővel és táskával, majd elindult a szokásos vasárnapi ebédjére a Sanzon vendéglőbe. Kifelé menet a takarítási rendet feltűzte a kapu melletti faliújságra.

Az étterem messze esett a háztól, de a lakásban csak tizenhét éve lakott, ellenben a Sanzonba már harminchárom éve járt, ott ismerkedett meg ugyanis a férjével, aki tizenöt évnyi házasság után óbudai szerelmi fészük nappalijának üvegkristály csillárjára akasztotta magát. Bár Pósvai néni nem állhatta a változást, a villanyt nyugodt szívvel mégsem tudta többé felkapcsolni, így költözni volt kénytelen. A Sanzontól viszont nem volt oka megválnia: az étel és a kiszolgálás egyaránt kiváló volt, hiába mondogatta a férje folyton, hogy a bécsi szelet rágós, az uborkasaláta pedig poshadt.

Három átszállás után meg is érkezett Óbudára, de az első útja az étterem helyett a legközelebbi BKK pontba vezetett, ahol írásos panaszt tett a járművezetők képzetlenségéből adódó életveszélyes közlekedési stílus, valamint a jegyellenőrök modortalansága miatt. A közlekedési társaság munkatársa már kérdés nélkül nyújtotta át a panaszkönyvet, ahogy Pósvai néni be-

lépett, ez volt ugyanis pontosan a negyvenkettedik hivatalosan bejegyzett panasz. Mármint Pósvai nénitől, csak abban az évben.

A jól megérdemelt ebéd csak ezután következhetett. Az illemhely tiszta volt, mint mindig, elegendő szappannal és papírtörülkövel, a leves forró és gazdag, a bécsi szelet és az uborkasaláta ezúttal is kifogástalan, a palacsinta lágy, a túró-töltelék krémes. Az asszony azonban kénytelen volt szóvá tenni, hogy a kanálon foltokat, a poháron pedig púderrózsaszín rúzsnyomokat talált, és csalódottságát csak fokozza, hogy ennyi éve törzsvendég már. Haragját a főszakács személyesen igyekezett enyhíteni egy kétszemélyes szonon-tállal, Pósvai néni a figyelmes és nagylelkű gesztus láttán nyomban meg is enyhült. Hazafelé menet szemet hunyt a járművezetők életveszélyes közlekedési stílusán, de egy jegyellenőr gorombasága annyira megdöbbenetett, hogy két megállóval később tudott csak leszállni, a fiatalembert ugyanis mindenképpen meg akarta tanítani a jó modorra. Úgy érezte, hogy aznap igazán sokat tett a közösség érdekében, így hát nem is bosszankodott a sétatöbblet miatt.

Amikor a lakásához ért, a bejárati ajtó levélrésén különös elszíneződést vett észre. Rozsdásodásra gyanakodott, igyekezett hát minél hamarabb megtalálni a kulcsot, hogy ellenőrizze, maradt-e még a rozsdaldóból és a fényezőből a legutóbbi nagytakarítás után. Ajtónyitás közben gondolatban a szoba jöhető vegyszereket sorolta, ha esetleg elfogyott volna a rozsdaldó keveréke, amikor megcsúszott és arccal előre elvágódott az előszoba kövén. Szerencsére nem ájult el, csontja sem tört, de az eset mégis érthetetlen volt számára, zavartan tápáskodott hát fel és nézett körül. Először azt gondolta, talán a felső szomszéd nyitva hagyott egy csapott, a víz pedig átszivárgott hozzá a plafonon keresztül. Kitaratóan nézett fölfelé, de egyetlen nedves foltot sem látott. Aztán megérezte a szagot. Közelebb ment az ajtóhoz. A hófehér kövön sötétbarna, ragacsos, bűzös foltot vett észre. A levélrésen át önthette be valaki, mert az ajtó belső oldala is mocskos volt, és most már Pósvai néni nem csak az orrában, hanem a szájában is érezni kezdte a szar jellegzetes szagát és feltételezett ízét. Először biztonságba helyezte a Sanzon-tálat, ami a gondos csomagolásnak köszönhetően sértetlen maradt, átöltözött, kötényt és gumikesztyűt húzott, az ürülékfoltos ruhadarabokat zsákba rakta, és leeresztette a szemétdobón, majd elővette különleges, házi készítésű fertőtlenítőszerét, és addig sikálta az ajtót, és a padlót, amíg az ammónia ereje végleg el nem nyomta a bélsárszagot. Igen, ezt fogja majd megírni a rendőrségi feljelentésben, hogy bélsár volt. Úrinő nem mond és nem ír olyat, hogy szar. Miután végzett, kifertőtlenítette a szivacsokat, törülörongyokat, a vödört és a kesztyűt, beáztatta a kötényt, alaposan átsikálta a kezét és a körmeit, majd fáradtan belesüppedt a kopott karosszékbe. Felpillantott, a mennyezet fehérsége elvakította a csillárfényben. A tizenkét égő hívogatóan ragyogott, a lánc erősnek és elszakíthatatlannak tűnt, rendületlenül tartotta a rá bízott terhet. Mint ami még többször ennyit is elbírna.